

Postals romanes

Com a pròleg

Sovint, estar molt lluny dels llocs que et són volguts, amics, companys i valedors ens mena endins, cap als replecs profunds, ignots, de l'ànima.

Sabem llavors, i ens hi veiem incults, que el jo que tots gosem mostrar és fals, que n'hi ha més d'un, que no som res sinó una barreja

d'amic incontinent en les paraules, pedant lletraferit pseudo-melòman, malalt irregular però aprensiu i poc atleta;

que el món no té cap centre, que només els il·lusos o estúpids el fan seu i hi planten l'estendard d'un jo mediocre i que fa angúnia.

Acabo abruptament, la vida és brusca i no m'agrada el deix moralitzant del meu discurs. *A presto, cara Roma, te ne son grato.*

Postals romanes

ROMA A L'ALBA I

La llum de l'alba desperta un mar de cúpules i esvelts pinacles. Als ulls del nou-vingut la ciutat es despulla.

ROMA A L'ALBA II

Les clarors de l'alba il·luminen el rostre de la ciutat. I els ulls del nou-vingut s'il·luminen de joia.

PIAZZA NAVONA

Un gat passeja entre quadres per vendre: ets a la *Piazza*. Immersa en quatre rius, sents la nit que es desperta.

PIAZZA SPAGNA

Un pas estret entre mil cossos joves. Seuen i parlen, observen i són vistos. La barca, immòbil, sura.

FORI IMPERIALI

Des de l'esvelta columna de Foca, pots contemplar les ruïnes als teus peus. Això que mires no és allò que veus. La teva fantasia, que no és poca,

cisella un Ciceró en la vella soca de l'arbre que ha nascut entre uns carreus; els passos es confonen amb les veus i brolla l'aigua, a dolls, d'antiga broca.

El foc de les vestals sembla indecís, les feres es belluguen dins del fris

Lluís Lucero

i Cèsar vol renèixer de les cendres.
Els daus ressonen sobre marbre blanc,
August olera roses des d'un banc
i els gats passegen, muts, entre herbes tendres.

VIA APPIA

Un riu de pedra
i al marge pins solemnes
que li fan ombra.
Uns passos ja pretèrits
que escoltes amb respecte.

CAMPIDOGLIO

Uns ulls felins
et miren amb sorpresa
des del *cortile*.
Et conviden a l'art
que es barreja amb la vida.

CAPALTARD ROMÀ I

Unes mans juguen
amb l'aigua ataronjada
d'un dolç capvespre.
La ciutat, complaguda,
ho contempla i reposa.

CAPALTARD ROMÀ II

Quan l'aura del capvespre mou les fulles
dels arbres que voregen el riu d'or,
Roma reneix de les seves despulles
i el sol fa l'ullet al dia que mor.

Sesto

Un riu que surt d'un llac, sense adonar-se'n,
el fred i l'aire pur de les muntanyes
properes, el gentil acolliment
d'un poble amic.

Reveure veus que fins ara hem sentit,
només de tant en tant, sobre un paper;
sentir de nou les cares que vam veure
fa força temps.

I passejar vora l'aigua encalmada,
o asseure'ns a la taula d'algun bar,
i perdre'ns en el joc enriquidor
de les paraules.

